

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

[ΤΟΥ COMTE DE SÉMOIS]

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

Είχε ξημερώσει η πρωτοχρονιά...

Η πληχτική επίσημότης των μεγάλων εορτών στις πολιτείες εΐταν άπλωμένη και σήμερα. Πού και πού καμμία βραχνιασμένη τρουμπέττα, πού χάλασε κι' όλας από χτές, άντηχούσε στο δρόμο και μέσα στα σπίτια οι άνθρωποι δέν είχαν ακόμα ξυπνήσει. Τό παιχινίδι κι' οι φροντίδες τους είχαν κάνη νά πέσουν άργά την περασμένη νύχτα. Ωστόσο και νά σηκωνότανε χωρίς κανείς, τι είχε νά κάνη; Η ήμερα εΐταν άργία κι όχι μόνο αυτό, αλλά και πολύ άσχημη για περίπλοτο. Ο ουρανός πέρα ως πέρα σκεπαζότανε από γκρίζα βαθειά σύννεφα και κάτω στη γη φυσούσε ψιλό βορειοανατολικά.

Τό ρολοί έσήμανε δέκα. Η Ξένη πετάχτηκε από τό κρεβάτι της, έκατος κάμποσο άνασχηκωμένη κι' έπειτα άφού έρριξε ένα σάλι στην πλάτη της σηκώθηκε και φόρεσε ένα μαύρο φόρεμα του σπιτιού. Εΐταν μία γυναίκα ως εικόμοιχτώ, τριάντα χρόνων, με μεγαλοπρεπές άνάστημα, μάτια μαύρα μεγάλα, πού κάπνιζε ρυτίδες από κάτω έπρόο διδαν ότι θα είχαν κλάψει πολύ και ώχρολέυκα μάγουλα όπου ό πόνο είχε σβύσει τα ρόδα μιας άμορφης νιότης.

Άφού ντύθηκε, τράβηξε στο παράθυρο της κάμαρης της και έμεινε κοιτάζοντας όσω άφηρημένη. Μά κάποια παιδιά πού έταΐζαν στο άντικεινό πεζοδρομίο την ετραβήξαν. Τί χαριτωμένα πού ήσαν! Πώς έτρεχαν! Πώς πηδούσαν! Πώς κοκκινίζαν τά μαγουλάκια τους κι' οι γαμπτίες τους μέσα στο χρώο! Τί όδυνηρές άναμνήσεις πού έφεραν στην Ξένη!

Χήρα ή Ξένη πρό τριετίας—ό άντρας της, άντισημειωμάτ'αχης του ίππικού, σκοτώθηκε στο μεγάλο πόλεμο—είχε χάσει φέτος και τό κοριτσάκι της, τη Ντόλλυ της, πού εΐταν μόλις έννια χρόνων. Και τώρα ή Ξένη θα γιορτάζε (άν μπορεί νά όνομαστή γιορτή αυτό) μόνη της στο έρημο και μεγάλο αυτό σπίτι όπου θά μπορούσαν νά ζήσουν με κάθε άνεση κι' εύκολία, άλλοι δέκα άνδρωποι... Η πρώτη άπόλαεια, του συζύγου, εΐταν βέβαια άνεπανόρθωτη, μα ώστόσο δέν είχε κατορθώσει νά κλειση μαζί με τό σπίτι της πού τό έντυσε στα μαύρα, και την καρδιά της. Η καρδιά της Ξένης εΐταν δλότελα άνοιχτή για την μικρούλα, για την άγαπημένη της τη Ντόλλυ. Μά τώρα, άφού ό μικρός αυτός άγγελος, πήγε ν' άνταμώσει τ' άλλα άγγελάκια του ουρανού, σε ποιόν μπορούσε ν' άνοιξη την καρδιά της.

Εΐταν νέα, πολύ όφραια και πολύ πλουσία. Κ' ένα σωρό πάληοι θαυμαστές της μετά τό θάνατο του άντρός της προσεφέρθησαν νά της δώσουν τό χέρι τους και την καρδιά τους. Έκείνη τους άνέχτηκε με κάποια εύγενική ψυχρότητα. Άπ' τόν καιρό όμως πού πέθανε ή κόρη της ή πόρτα της δέν άνοιξε ούτε σ' αυτούς, ούτε και σε κανέναν άλλο.

Κι' όμως εΐτανε τόσο νέα και δέν είχε ζήσει όκόμα ούτε τή μισή ζωή της.

Τά παιδιά έξακολουθούσαν νά παΐζουν στο δρόμο. Ω, τά παιδιά τών άλλων! Πώς τ' άγαπούσε και πώς τά ζήλευε! Και τά κοίταζε, τά κοίταζε μ' ένα τέτοιο παράπονο, με μία τόσο όδύνη. Τα κοίταζε έπί ένα τέταρτο ως πού τα δάκρυα της ήρθαν στα μάτια—πρώγμα γι' αυτή συνειθισμένο—κι' έρριξε μπρός την κορτίνα για νά μη τά βλέπη.

Πέροι σαν και σήμερα μπήκε στην κάμαρη της, ή μικρούλα της ή Ντόλλυ με γέλια και κελαϊδήματα την έξύπνησε και της έλεπε, φιλώντας της τό στόμα: «Μαμάκα μου, χρόνια πολλά». Της γάρισε και μία φωτογραφία της, ή όποία—πού νά τ'όζεσε ή δυστυχισμένη ή Ξένη,—θάμνε ως μόνη άναμνηση από εκείνη πού είχε άγαπήσει πιο πολύ στον κόσμο, μαζί με μία τούφρα άπ' τ'α χροιά της τα μαλλιά πού την είχε φυ-

λαγμένη, έτσι καθώς την έσκυψε, μέσα στο εικόνοστάσι και πού δέν είχε τολμήσει ποτέ νά την άγγίξει.

Η Ξένη χτύπησε τό κουδούνι και σε λίγο μία ύπηρετρια παρουσίαστη. Φάνηκε σαν κάτι νά ήθελε νά εύχηθή στην κυρία της για την πρωτοχρονιά, μα ή εύχη της στάθηκε στα χείλη της. Τι μπορούσε νά εύχηθή σε μία τόσο δυστυχισμένη ύπαρξη;

Η Ξένη την παρεκάλεσε νά της έτοιμάση ένα γάλα για πρόγευμα και νά της φέρη τα ρόδα πού είχε παραγγείλει. νάγοράσουν την περασμένη ήμερα. Σε λίγο ή ύπηρετρια έφερε τό γάλα και τα ρόδα. Η Ξένη άφού προγευματίσε γρήγορα-γρήγορα, πήρε τά ρόδα κι' έβγήκε από την κάμαρη της. Πήγε σ' ένα μικρό κένθιμο σαλονάκι, όπου όλα ήσαν σκεπασμένα με άσπρα πανιά, εκτός από τό πιάνο και δύο φωτογραφίες πού εΐταν άπάνω στο πιάνο. Η μία εΐταν της κόρης της κι' ή άλλη του άντρός της. Στή μέση ύπηρεχε ένα άνθοδοχείο, από τό όποιο ποτέ δέν άπόλειπαν τ'άνθη.

Έβγαλε τά ρόδα στο άνθοδοχείο, φίλησε τις δύο φωτογραφίες κι' εκάθησε μπροστά στο πιάνο. Η Ξένη μέσα στη θλίψη και σμή μονοσή της είχε μία μυστική παρηγοριά της μουσική. Από μικρή της άρεσε κι' εΐταν, όταν έφτασε είκοσι χρόνια, μία διακεκριμένη πιανίστα. Ωστόσο σήμερα κανείς δε φανταζότανε πως έξακολουθούσε νά παΐξη πιάνο. Λίγον καιρό ύστερ' από τό θάνατο της κόρης της, έλεπε και μετέφεραν τό πιάνο σε μία κάμαρη πού βρισκόταν στη μέση του σπιτιού, την όποιαν και διασκεύασε σε σαλόνι. Τό σαλόνι του πόνου της. Έκεί μέσα κλεισμένη τις ώρες της άπατης λύτης της έπαΐζε τά πιο θλιμμένα, τά πιο άρρωστα, τά πιο θανάσιμα κομμάτια. Οι άρμονίες του Σοπέν και του Σούμαν κυλούσαν μέσα στο κλειστό σαλόνι κι' ή ψυχή της, σαν λυρωμένη από τόν κόσμο τούτο, ξεφετερούγιζε πρός άλλους κόσμους όπου χωρίς άλλο βρισκότανε τώρα εκείνη πού άγαπούσε.

Άρχισε νά παΐξη. Οι νότες της «Marche Funebre», με την άρμονία της πού έχει κάτι από τό Υπερκόσμον, άπλόδηχαν έπιβλητικές και πένθιμες μέσα στην κάμαρη. Η Ξένη έννοιωσε μά άγαλλίαση νά της γεμίξη την ψυχή, μ' όλον πού τά μάτια της, είχαν γεμίσει δάκρυα, μ' όλον πού τά χέρια της έτρεμαν στο πλάχητρα κι' έκαναν την μουσική πιο άρρωστη, πιο πεθαμένη...

Σ' άλλους καιρούς, ή Ξένη έπαΐζε συνθέσεις πιο εύθυμες, πού μιλούσαν για τή ζωή και για τις χαρές της. Ουμώτανε την εποχή πού εΐταν νιόνωφη, πού ό άντρας παραστήκε από πάνω της όταν έπαΐζε χαριόδους, μελωδίες και θριαμβευτικά έμβατήρια. Έπειτα ήρθαν τά πρώτα μαθήματα πού είχε άρχισι νά δινη στην κόρη της, μα πού, άλλοιμονο, τά άφησε χωρίς νά τά τελειώση...

Τά χέρια της Ξένης έτρεμαν τόσο πολύ ώστε στο άδύνατό τους χτύπημα οι νότες της άρμονίας ξεψύχισαν, έσβησαν... Σε λίγο δε έπαψε πιά νά παΐξη... Τά δάκρυα την έπλημμύρισαν. Έκλεισε τό πιάνο και σηκώθηκε. Οι φωτογραφίες τών άγαπημένων της της χαμογέλουσαν τώρα. Πήρε στα χέρια της τη φωτογραφία της κόρης της για νά τή φιλήση. Ήταν ή ίδια φωτογραφία πού ή πεθαμένη μικρούλα είχε χαρίσει στη μαμά της πέσοι, την πρωτοχρονιά και πού αυτή την είχε κορνιζάρη.

Τά χέρια της Ξένης έξακολουθούσαν νά τρέμουν κι' έτσι καθώς έφερε τη φωτογραφία στα χείλη της, έπεσε και χτύπησε στη γωνία του πιάνου. Η κορνίζα και τό γυαλί έγιναν κομματάκια. Ταραχμένη, έτοιμη νά λιποθυμήση ή Ξένη έσκυψε για νά την πάρη. Μα καθώς την έπιασε είδε πίσω στο χαρτόνι τό γράψιμο της Ντόλλυ.

Με θολά τά μάτια της από τά δάκρυα, διάβασε.

«Χρόνια πολλά, μαμά μου.

Ντόλλυ»

Εΐταν ή εύχη πού είχε γράψει πέσοι χαρίζοντας στην μαμά της τη φωτογραφία της ή πεθαμένης.

* Η Ξένη είχε ξεχάσει όλωσ διάλου αυτή την άφιέρωση. Και καθώς τή διάβασε, της φάνηκε σαν νά την ήγχετο ή μικρούλα πεθαμένη της για την πρωτοχρονιά, πέραν του τάφου, από τόν Άλλο Κόσμο...

ΔΗΛΟΣΙΣ

Η Διεύθυνσις του «Μπουκέτου» λόγω τών υπερβολικών έξόδων άποστολής τών φύλλων του Έξωτερικού, άναγκάζεται νά όρίση πώς δύνασθώμας εις λίρας, δολλλάρια και δραγάκια χροιά.

